

HOLLY MCQUEEN

CONFETTI IN BED

the house of books

Oorspronkelijke titel

Confetti Confidential

Uitgave

Arrow Books, a division of Random House, London

Copyright © 2010 by Holly McQueen

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2012 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Karin Pijl

Omslagontwerp

marliesvisser.nl

Omslagbeeld

Getty Images

Foto auteur

Joshua Schaefer

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

www.thehouseofbooks.com

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 443 3644 3

ISBN 978 90 443 3645 0 (e-book)

NUR 302

D/2012/8899/95

I

Dit is een grote dag voor me en ik ben vastbesloten hem niet te verpesten.

Toen vanochtend de wekker ging, stond ik meteen naast mijn bed en sprong onder de douche. Na een snelle wasbeurt met een verkwikkende grapefruitdouchegel, gevolgd door een al even verkwikkende scrubbeurt met zo'n olieachtige, zoute scrubgel die ik steeds met Kerstmis krijg, liep ik nog geen tien minuten later al weer fris en fruitig de badkamer uit.

Maar ik had algauw spijt van die scrub met dat olieachtige zout, want mijn huid was bedekt met een glibberige, stinkende laag. De daaropvolgende tien minuten was ik druk in de weer met keukenpapier om ervoor te zorgen dat ik er niet uitzag (en rook) alsof ik de nacht in een reusachtige frituurpan had doorgebracht.

Nadat ik daarmee klaar was en mijn heerlijke, behaaglijke ochtendjas had aangetrokken, liep ik naar de keuken om een kop koffie voor mezelf te zetten. Ik zeg wel dat ik naar de keuken liep, maar mijn appartement is zo klein dat ik al ín de keuken ben als ik uit de badkamer kom. Eigenlijk kun je het überhaupt geen appartement noemen. De verharende makelaar noemde het eufemistisch 'een studio', en mama en papa hebben het altijd over mijn 'zit-slaapkamer'. Eerlijk gezegd heb ik met beide benamingen niets, want een studio klinkt alsof ik hier te midden van half afgemaakte schilderijen en lege flessen absint woon, en bij een zit-slaapkamer denk ik aan half afgeschreven filosofische verhandelingen en lege blikjes appelcider. Geen van beide komt ook maar in de buurt van de realiteit.

Afijn, terwijl ik zat te wachten totdat het water kookte, zette ik mijn laptop aan en nam de internettabloids door. Dit lijkt misschien doelloze tijdverspilling, maar vormt toevallig wel een zeer belangrijk onderdeel van mijn werk. Als ik het ooit als topweddingplanner wil gaan maken, is het absoluut van belang dat ik op de hoogte ben van de allerlaatste ontwikkelingen in de relaties van beroemdheden, hoe minuscuul ook. Ook al doe ik dit werk pas een paar weken, ik heb nu al door dat de strijd om de beste cliënten behoorlijk fel is, en als er ook maar de geringste aanwijzing is van een ophanden zijnde verloving, moet ik daar helemaal klaar voor zijn. Bedenk maar eens hoe indrukwekkend het zou zijn als een weddingplanner je met een volledig uitgewerkt plan voor je grote dag belt, slechts enkele uren nadat je je trouwplannen wereldkundig hebt gemaakt. Een plan met prachtige, persoonlijke verwijzingen naar je favoriete bezigheden, bijvoorbeeld, met daarin verweven elementen van je recente romantische uitstapjes naar de Seychellen en Mauritius.

Maar natuurlijk moet ik er op dat punt wel voor waken dat ik overkom als een gevaarlijke stalker.

Dus. Wat voor nieuws op relatiegebied hangt er vandaag in de ether? Nou, ik zie in de *Daily Mail* dat die aardige mevrouw die dat programma over asociale burens op de BBC presenteert, is gefotografeerd terwijl ze stiekem met een sigaret in de hand de sportschool uitloopt. En de *Mirror* is buiten zichzelf van opwindning dat een kandidaat van *The X Factor* heeft toegegeven dat hij drugs gebruikt en verslaafd is aan lapdancers.

Nou ja, je kunt niet altijd succes hebben. Bovendien, als de bespreking van vandaag goed verloopt, hoef ik misschien nooit meer roddelbladen uit te pluizen op zoek naar ophanden zijnde sterrenverlovingen. Misschien vlieg ik wel meteen naar de allerhoogste rang van het weddingplannercircuit, de eerste aanlegsteiger voor iedere zichzelf respecterende ster die van plan is in het huwelijksbootje te stappen.

En dat zou natuurlijk fantastisch zijn.

Terwijl mijn koffie in de maak was smeerde ik snel een boterham en liep naar mijn powerplate om hem daarop zittend op te eten. Denk nu niet dat ik een of andere geschifte eetstoornis heb zoals in LA helemaal in is, waarbij je alleen maar koolhydraten mag consumeren als je de calorieën meteen weer verbrandt. Ik heb dit grote, logge powerplate-toestel een paar maanden geleden nu eenmaal gekocht en heb letterlijk geen andere plek om het neer te zetten. Achteraf gezien waarschijnlijk niet de slimste manier om negenhonderd dollar te investeren, maar destijds werkte ik nog in de mode-industrie en ik was het zat dat ik de enige was met een buik die over haar spijkerbroek hing als de bovenkant van een muffin.

Gewoon geen muffins meer eten was natuurlijk een verstandigere manier was geweest om mijn neurose te bedwingen.

Toch zal ik mijn powerplate een keer in gebruik nemen. En tot die tijd is het echt een ontzettend handige plek om te zitten en mijn brood op te eten, aangezien ik geen ruimte heb voor een echte tafel.

Goed, intussen heb ik mijn heerlijke, stomende kop koffie meegenomen naar mijn slaapkamer op de tussenverdieping, zodat ik in mijn kast kan kijken en beslissen wat ik vandaag aantrek.

Die laatste zin moet ik even aanpassen – wat ik vandaag onder mijn zwarte broekpak aantrek. Want alle topweddingplanners dragen zwarte pakken. Mijn nieuwe bazin, Pippa Everitt, die tot de allerbeste weddingplanners behoort, heb ik nog nooit in iets anders op het werk gezien. Aangezien ik zelf nog geen volleerde planner ben, mag ik normaal gesproken gewoon in een spijkerbroek en een gestreken T-shirt op het werk verschijnen, maar vandaag leid ik zelf een bespreking met een belangrijke cliënt. Het correct stylen van mijn gloednieuwe Karen Millen-pak kan bepalend zijn voor het al of niet krijgen van de opdracht.

Goed. Ik kies denk ik voor deze mooie, frisse, witte blouse met minimale, elegante sieraden en deze praktische zwarte pumps met open neus. Die heb ik op weg naar het kerstfeest op het werk van

mijn vriend Will gekocht omdat ik ineens bang was dat ik met de extreem hoge rode hakken die ik droeg meer weg had van de minnares van een belastingontduiker dan van de vriendin van een belastingadvocaat.

Maar omdat ik vrees dat ik met deze hele look te veel lijk op een accountant in opleiding, laat ik de minimale sieraden achterwege en doe ik een paar grote hangers in mijn oren en een turquoise armband om mijn pols.

Alleen zie ik er nu uit als een accountant in opleiding op een informele vrijdagmiddagborrel. Dus vervang ik de frisse, witte blouse door een slonzig grijs T-shirt met V-hals, verruil de saaie, zwarte pumps voor mijn favoriete zwarte naaldhakken, laat de sieraden helemaal achterwege en kies voor het gelukbrengende enveloptasje van Mikkél Borgessen dat me al door eerdere besprekingen heeft geholpen.

Ja, dat lijkt er meer op. Met deze look schiet ik zo vanuit het dal der assistenten naar de top van de sterrenweddingplanners.

Toen ik de baan bij Pippa Everitt aannam, wist ik dat het zou overkomen alsof ik een stap terug deed, want het afgelopen jaar heb ik als Junior Creative Director van een topmodeontwerper gewerkt. Dat ik vervolgens in de rol van Pippa's assistent zou stappen, zou beslist op achteruitgang duiden. Maar als je op deze manier je doel kunt bereiken, kun je verwaandheid maar beter achterwege laten. En ik wil echt hartstochtelijk graag een topweddingplanner worden. Nog nooit heb ik iets zo graag gewild. Oké, mijn vriendin Lara zou zeggen dat ik zoiets ook had gezegd over romans schrijven, dat ik echt hartstochtelijk graag romanschrijver wilde worden, en je kunt het zeker vergelijken met wat ik zei over mode ontwerpen, toen ik echt hartstochtelijk graag modeontwerper wilde worden. Maar toch is dit heel anders. Ik ben bereid elk eenvoudig baantje aan te nemen om hoger op de ladder te komen.

Natuurlijk, als ik een paar sporten kan overslaan is dat helemaal fantastisch. En daarom moet ik nu nog even een paar mi-

nuutjes heel belangrijk werk afmaken, op tijd voor de bespreking met mijn grote cliënt.

Ik loop de trap af naar mijn ‘leefruimte’, pak de leren dossiermap van de tafel naast de bank en sla hem open bij de aantekeningen die ik uiteindelijk om twee uur vannacht nog heb uitgeprint.

Eigenlijk vind ik dat je niet kunt spreken van ordinaire aantekeningen, maar eerder van een agenda. Of een strategie, wellicht. Of zelfs – en dit zou ik nooit tegen iemand zeggen – een soort manifest.

Want in alle eerlijkheid heeft dít me destijds zo enthousiast gemaakt over bruiloften. Toen mijn voormalige bazin, Nancy Tavistock, in mei plotseling aankondigde dat ze ging trouwen, slechts een paar maanden nadat haar scheiding officieel was uitgesproken, bood ik meteen aan haar op alle mogelijke manieren te helpen. En ook al had ze Pippa Everitt ingehuurd om op spectaculair korte termijn voor een spectaculair grote dag te zorgen, Nancy verlangde allerlei extra’s waarin Pippa niet voorzag en niet kón voorzien. Zoals veelvuldig communiceren met Nancy’s advocaten om ervoor te zorgen dat al haar juridische zaken goed waren geregeld voordat ze in het huwelijksbootje stapte met een drieëntwintigjarig, berooid fotomodel. En zoeken naar een eerste klas personal trainer om ervoor te zorgen dat Nancy er op haar allerbest uitzag in haar unieke trouwjurk (en, naar ik aanneem, voordat ze het bed indook met een drieëntwintigjarig fotomodel). Zoals herhaaldelijk bellen met Nancy’s zussen in Chicago en hen er uiteindelijk van overtuigen dat ze er voor de rest van hun leven spijt van zouden hebben als ze de uitnodiging niet accepteerden en niet businessclass naar Londen vlogen om hun zusje naar het altaar te zien lopen, ook al waren ze hun hele leven jaloers op haar geweest. Toen ik een paar maanden later een serene, gebruide, zielsgelukkige Nancy naar Syon House zag vertrekken om te trouwen, besefte ik dat ze een deel van haar sereniteit, iets van haar geluk en vrijwel haar hele bruiningsproces aan mij te danken had.

Dus toen Pippa me tussen het diner en het dansen apart nam en zei dat ze onder de indruk was van mijn werk en of ik niet als haar nieuwe assistente voor haar wilde komen werken, heb ik de kans meteen aangegrepen.

Want er is duidelijk een enorm gat in de markt – niet voor gewone, alledaagse weddingplanning, maar voor een geheel nieuw soort weddingplanning. Je zou het ‘holistische weddingplanning’ kunnen noemen als dat geen beelden zou oproepen van aromatherapiemassages en Hopi-oorkaarsen. Je zou het ook ‘ultieme weddingplanning’ kunnen noemen als dat je niet deed denken aan schreeuwerige nationale reservelegercadetten die schreeuwerige nationale reservelegerdingen deden in het nationale park Brecon Beacons.

Maar eigenlijk beschouw ik het überhaupt niet als weddingplanning. Ik heb het liever over bruidsmangement.

Ik kijk naar de eerste pagina van mijn manifest en lees de openingszinnen.

Wat houdt BRUIDSMANAGEMENT™ precies in?

Het is de nieuwe generatie weddingplanning, die je begeleidt van verloving tot altaar!

Hm. Dat klinkt wat stijfjes. Een beetje formeel.

...van verlovingsring tot bruidssuite!

Ugh, nee. Dat klinkt zowel inhalig als goedkoop.

Wacht. Ik heb het.

...van aanzoek tot jawoord.

Perfect.

Nou ja, ik denk dat het perfect is. Ik kan alleen maar hopen dat Wendy Gordon er net zo over denkt.

De muren van de lobby van Gordon/Miskoff PR zijn zacht, flatteus gebroken wit en de vloer bestaat uit lichte, houten planken. Er staan lage leren banken, er hangen grote spiegels met zwarte omlijsting, er staan yucca's in grote potten en er hangt veel stra-

tegische plafondverlichting, vermoedelijk zodat Gordon/Miskoffs sterrenclientèle niet per ongeluk een glimp van zichzelf opvangt in de grote spiegels en in paniek tot de conclusie komt dat ze er zo oud uitzien als ze zijn en dat Wendy Gordon maar beter als de bliksem een fotosessie met als thema ‘Fantastisch nieuwe look!’ met het tijdschrift *OK!* kan regelen. Kortom, op de plafondverlichting na lijkt het kantoor op elk ander kantoor, inclusief het verveelde meisje achter de receptie, de fietskoeriers die hun helm gewoon ophouden ondanks het bordje bij de klapdeuren waarop staat dat ze die af moeten zetten en de nors kijkende man in het zwarte pak wiens BlackBerry aan zijn oor lijkt te zijn vastgeplakt en die op de lage leren bank tegenover me zit.

In de afgelopen tien minuten is me duidelijk geworden dat hij ook een topweddingplanner is en dus mijn concurrent voor deze klus. Een behoorlijk zware concurrent zelfs, want hij heeft gebeld met alle topleveranciers, mensen die mijn bazin Pippa ook inzet om haar bloemen, wederdiensten en drukwerk te regelen.

‘Ja, Caroline,’ zegt hij nu tegen een vrouw aan de andere kant van de lijn die, naar ik vermoed, Caroline Quartermaine van Quartermaine Press is, een van de beste bruiloftsdrukwerkleveranciers in Londen. ‘Ik heb wél gezegd dat ik de 18 x 13 cm wilde hebben... Nou, dan kijk je je aantekeningen maar na... Nee, mijn bruid wil die met een gouden rand én een zilveren rand bekijken... Nou, Caroline, het is een bestelling voor 250 vooraankondigingskaarten, 250 uitnodigingen en 175 programmaboekjes voor de kerkelijke inzegening, dus als ik jou was zou ik mijn uiterste best doen om te voorkomen dat ik andere drukwerkleveranciers ga benaderen...’

Ik werp hem een paar sympathieke blikken toe, maar kennelijk vat hij die heel anders op, want abrupt komt hij overeind en zet zijn gesprek aan de andere kant van de receptie voort, vlak bij de yucca’s.

Nou ja. Het was vriendelijk bedoeld. Ik bedoel, ik weet dat we om dezelfde cliënt vechten, maar dat is nog geen reden om geen solidariteit te tonen.

Bovendien weet ik precies hoe hij zich voelt. Ik ben nog maar een paar weken weddingplanner, maar heb zelf ongeveer tien hele dagen daarvan aan de telefoon gezeten met mensen zoals Caroline Quartermaine. Eerlijk waar, ik kan je alles vertellen over de fijne kneepjes van de drukwerkbusiness. Ik weet alles van onbeduidende zaken, van graveren tot blinddrukken, van de ideale papierdikte (600 gsm, mocht het je interesseren) tot de voordelen van Palace Script boven Copperplate. En dan heb ik het nog niet eens over Half Post-Quarto-formaat of de beste kleur voor de binnenkant van je enveloppen.

Het zal geen verrassing zijn dat het werk een stuk minder leuk is dan ik me had voorgesteld.

Eigenlijk voel ik me door Pippa een beetje bedrogen. Voordat ik voor haar kwam werken, beweerde ze dat ik haar zou begeleiden naar cliëntenbesprekingen, input zou krijgen over het aankleden van bruiloften en, het belangrijkste van allemaal, uiteindelijk mijn eigen bruiden toegewezen zou krijgen. Maar het enige wat ze me laat doen, is telefoontjes plegen, boodschappen halen en, meer dan eens, thee zetten. En niet te vergeten het feit dat ze allang geen interesse meer veinst in mijn vernieuwende bruidsmangementtechnieken, terwijl ik dacht dat ze me om die reden bij mijn laatste werkgever had weggekaapt.

De term 'weggekaapt' heb ik overigens ook gebruikt om mijn laatste carrièreswitch aan mijn familie te beschrijven. Papa vindt het 'jobhoppen van onze Isabel', zoals hij het noemt, helemaal niets, dus toen ik hem vertelde dat ik bij Nancy Tavistock wegging wist ik dat ik ervoor moest zorgen dat de overstap echt serieus de moeite waard klonk. Voor mijn vader is het zo dat een stap opzij in plaats van vooruit hetzelfde is als achteruitgang, en dus vertelde ik hem niet dat ik van Junior Creative Director assistent werd. Vandaar het handige gebruik van de term 'weggekaapt', die in principe juist is.

En het evenzo handige gebruik van het woord 'partner', dat in principe níét juist is.

Toch had het wel het gewenste effect. Papa heeft zich verras- send stilgehouden over de hele kwestie en voor iemand die een kei is in schreeuwen, beschuldigen en afkeuren is dat eigenlijk een ideaal resultaat. En van mama kon je natuurlijk verwachten dat ze het hele idee van een carrière in bruiloften fantastisch zou vin- den. Sinds ik ben begonnen, belt ze me dagelijks om te vragen of ik al met iemand op trouwjurkenjacht ben geweest en of ik ooit een huwelijk mag regelen voor iemand die echt beroemd is, zoals Jennifer Aniston of Madonna.

De norske man is van achter de yucca's tevoorschijn gekomen en zit weer op de bank tegenover me. Hij kijkt me per ongeluk aan en schraapt zijn keel. 'Rottige drukwerkleveranciers.'

'Vertel mij wat!' Ik rol met mijn ogen om te laten zien dat ik volledig au fait ben met de stress en inspanningen in het leven van een weddingplanner.

'Hoe moeilijk is het om een paar proefdrukken te sturen?' Hij wijst met zijn vinger naar zijn BlackBerry zoals Pippa ook regel- matig doet om aan te geven dat ze ten einde raad is en de hele wereld op haar schouders draagt. 'Je zou toch verwachten dat ze tegenwoordig al het mogelijke doen om hun service te verbeteren? Praktisch elke bruid met wie ik werk zou het prima vinden om een uitnodiging per e-mail te versturen.'

Ik knik. 'Of op een cd.'

'Sorry?'

'Een uitnodiging. Op een cd.' Ik glimlach naar hem. 'Je weet wel, zo'n leuke, persoonlijke boodschap van de toekomstige bruid en bruidegom met alle details over het tijdstip en de locatie van de huwelijksvoltrekking. Ideaal nu zoveel stellen ervoor kiezen om in het buitenland te trouwen of er een driedaags feest van te maken in plaats van een traditionele gebeurtenis, en je kunt ook veel meer informatie geven. Wij hebben gemerkt dat het enorm populair is!' voeg ik eraan toe, een frase waarvan Pippa zich al- tijd bedient als een cliënt dreigt iets af te keuren.

De norske man knippert met zijn ogen naar me. 'Echt?'

‘Absoluut!’ Nou ja, het zóu enorm populair zijn als ik het van Pippa aan haar bruiden mocht voorstellen. ‘We leven toch in de eenentwintigste eeuw? Bruiloften staan weliswaar bol van tradities, maar dat wil nog niet zeggen dat we ons niet kunnen bedienen van de nieuwste technische snuffjes!’

Hij fronsst zijn voorhoofd. ‘Maar als je je wilt bedienen van de nieuwste technische snuffjes zou je een mp3-spelertje moeten sturen met een persoonlijke boodschap erop, en toch geen waardeeloos ouderwetse cd?’

O.

Eigenlijk heeft hij daar wel een punt.

Maar hij had echt niet zo bot hoeven doen.

Ik pak mijn dossiermap, blader gehaast naar mijn ‘Interessante, Innovatieve Uitnodigingsideeën’, streep elke verwijzing naar cd’s door en vervang die door ‘mp3-speler’.

Hier had ik echt eerder aan moeten denken. Natúúrlijk is een persoonlijke mp3-speler veel geschikter voor Summer Shelleys uitnodiging dan een waardeeloos ouderwetse cd.

En nu ik erover nadenk, is het zelfs helemaal perfect. Summer Shelley zingt toch? Die groep waarin ze eens zat, Girlz 4 Ev-A, had het Amerikaanse antwoord op de Spice Girls moeten zijn. Maar als ze het antwoord waren, was de vraag waarschijnlijk iets in de trant van: ‘Zal ik schaamteloos profijt trekken van het wereldwijde succes van de Spice Girls door een meidenband te vormen die absoluut niet kan dansen en zingen, maar er fantastisch uitziet in neonkleurige lycra?’ Ach, misschien heeft Summer gewoon nooit de kans gehad om te bewijzen dat ze een geboren zangeres was, want Girlz 4 Ev-A was een gruwelijke flop en sindsdien heeft ze naam moeten maken door uit de kleren te gaan voor mannentijdschriften, op te treden in shows zoals *Celebrity Big Brother* en, vrij recentelijk, zich te verloven met Tim Holland. Dat laatste heeft haar beruchter gemaakt dan haar seminaaktfoto’s ooit hebben gedaan, want hij is de erfgenaam van een detailhandelfortuin van vele miljoenen en zelf ook behoorlijk berucht van-

wege twee gewoonten: a) alleen maar daten met modellen en b) bergen cocaïne snuiven. Maar dat is duidelijk verleden tijd. Een verblijf in een klooster en zijn relatie met Summer Shelley hebben daar een eind aan gemaakt.

Misschien kan ze haar in het slop geraakte zangcarrière nieuw leven inblazen met een mp3 met een paar mooie, romantische ballades als haar eigen huwelijksuitnodiging! Summer zou weer terug in de hitlijsten kunnen komen en dat allemaal dankzij mij en mijn Interessante, Innovatieve Uitnodigingsideeën.

Oké, en dankzij de norske man. Ere wie ere toekomt, zeg ik maar. ‘Isabel Bookbinder?’

Ik kijk op als mijn naam ineens wordt genoemd. Bij de klapdeuren die vermoedelijk doorgang verlenen naar het hoofdkantoor staat een lang, mager meisje in een donkere spijkerbroek en een bril met hoornen montuur.

‘Hallo,’ gaat ze verder. ‘Ik ben Natalie, de assistente van Wendy. We zijn klaar voor je.’

‘Geweldig!’ Ik kom overeind.

‘En je bent van...’ Ze kijkt op haar klembord. ‘Pippa Everitt Weddings?’

‘Klopt!’ Ik kan het niet laten om een blik over mijn schouder te werpen naar de norske man, die zijn oren spitst bij het horen van Pippa’s naam. ‘Ze was graag zelf gekomen, maar er was ineens een urgente situatie op kantoor.’

Ik hou mijn vingers gekruist achter mijn rug terwijl ik dit zeg. Want het is natuurlijk een smoes. Pippa was helemaal niet graag zelf gekomen en ze weet ook niet dat ik haar hier vandaag vervang.

Gisterochtend toen Wendy Gordon belde was ik namelijk degene die de telefoon opnam en ik was er gewoon van uitgegaan dat Pippa het huwelijk van Summer Shelley graag wilde regelen. Maar toen ik had opgehangen en aan Pippa vroeg of ze ergens deze week een voorgesprek met Wendy kon inplannen, kreeg ik een lange preek over dat ik nooit iets mag toezeggen zonder eerst met haar te overleggen. Daarna volgde een nog langere

preek over dat ze er een hekel aan had om met sterren te werken en dat ze na het sterrenhuwelijk dat ze momenteel aan het regelen was er alleen nog een zou doen als iemand een pistool tegen haar hoofd hield. En toen zei ze tegen me dat ik Wendy moest terugbellen en haar een absoluut en stellig nee moest verkopen.

En dat heb ik dus niet gedaan. Ik heb gewacht tot Pippa wegging om met een cliënt te lunchen en toen heb ik Wendy teruggebeld en haar een absoluut en stellig ja verkocht.

Oké, ik vind het best vervelend dat ik achter Pippa's rug om ben gegaan, maar zodra ze beseft dat ze zelf niets hoeft te doen en dat ik alle rompslomp rond het plannen van een huwelijk van een beroemdheid op me neem, zal ze het vast wel begrijpen. Bovendien zal háár bruiloftsadviesbureau alle gegarandeerde lof krijgen en publiciteit van een exclusief magazine. Ze zal me er zelfs voor bedanken, daar ben ik absoluut zeker van.

Natalie gaat me door de gang voor naar een groot, licht kantoor, waar een vrouw achter een groot glazen bureau zit. Dit is Wendy Gordon van Gordon/Miskoff PR.

Nou, Miskoff zal dan wel de glamoreuze van de twee partners zijn, verantwoordelijk voor de chique kantoren en de trendy locatie in dit welvarende deel van de stad. Want Wendy is voor een bekende publiciteitsagent van beroemdheden wel een verrassing. Ze draagt een eenvoudig zwart broekpak over een veel te strak T-shirt met V-hals en onder haar bureau zie ik twee oerlelijke instappers met zebrastrepen uitsteken. Haar ronde gezicht is onopgemaakt, op haar niet-flatterend gestifte lippen na, en haar vaalbruine haar is in een kort model geknipt wat – en ik kan het weten – niet goed past bij de pluizige structuur ervan.

Ze staat niet op. Ze kijkt niet eens op.

‘Is dit de eerste?’ vraagt ze scherp.

‘Ja, Wendy.’ Natalie gebaart met een hoofdbeweging naar de stoel tegenover het bureau. ‘Dit is Isabel Bookbinder van Pippa Everitt Weddings. Pippa laat zich klaarblijkelijk verontschuldi-

gen,' voegt ze eraan toe terwijl ze zich heel verstandig terugtrekt uit het kantoor, 'want ze heeft vanochtend een urgente situatie op kantoor.'

Wendy's hoofd gaat ineens omhoog en ze kijkt me met een dreigende blik recht in de ogen. 'Juist ja. Nou, als Pippa geen interesse heeft in het huwelijk van mijn cliënt...'

'O, nee! Ik bedoel, ja. Ik bedoel, natuurlijk heeft ze interesse!' Ik heb het ineens warm in mijn Karen Millen-jasje. 'En Wendy, als je de fantastische ideeën ziet die ze heeft uitgewerkt, zul je zeker beseffen dat ze zich er enorm voor heeft ingezet.'

'Goed. Laat die fantastische ideeën dan maar eens zien.'

Ik sla mijn map open en pak mijn manifest. 'Excuses voor de kleine wijzigingen,' zeg ik terwijl ik haar een kopie geef. 'Iemand heeft een typefout over het hoofd gezien, dus waar je "mp3-spe-ler" ziet staan...'

'Ja, ja, dat soort dingen zijn niet belangrijk,' onderbreekt Wendy me. 'We zijn alleen maar geïnteresseerd in jullie voorstellen voor het huwelijk van mijn cliënt.'

'Absoluut!' Ik kijk haar stralend aan. 'Goed, zoals je op de eerste pagina ziet, die gaat over het ontwerp voor het huwelijk zelf, hebben we ons laten inspireren door het trans-Atlantische karakter van hun relatie.'

Ik ben beretrots op mezelf wat dit aangaat. Summer Shelley is een Amerikaanse en Tim Holland is een Brit, en ik heb allerlei fantastische manieren bedacht om hun achtergrond met elkaar te verweven.

'Voor de middagborrel stel ik een mooi, traditioneel Engels tuinfeestthema voor – je weet wel, dansen rond de meiboom, high tea, grote kannen met cocktails of verse limonade – want natuurlijk ben ik ervan op de hoogte,' en ik verlaag discreet mijn stem, 'dat de bruidegom misschien liever voor alcoholvrij gaat.'

Wendy zegt niets.

'Eh... en die zou dan gevolgd worden door een avondreceptie met als thema New York. Zeg nou zelf, is er een mooiere manier

om al hun gasten uit Groot-Brittannië en Amerika tegelijkertijd te begroeten?’

‘Canada.’

‘Sorry?’

‘Canada. Summer Shelley is een Canadese, geen Amerikaanse. Haar familie komt uit Canada over.’

O.

Nou, daar gaat mijn snedige New York-thema.

‘Uw gasten wandelen tussen authentieke New Yorkse eetkraampjes,’ leest Wendy hardop voor, *‘en kunnen genieten van smaakvolle snacks bij hotdogstalletjes en pretzelkraampjes – en natuurlijk mogen die glamoreuze, klassieke Manhattans en Cosmopolitans niet ontbreken (alcoholvrij ook verkrijgbaar).’*

‘En we kunnen er heel gemakkelijk een Canadese smaak aan toevoegen!’ zeg ik gehaast. ‘We kunnen minipannenkoeken met stroop serveren, ... eh... sandwiches met in siroop gerookt bacon... allemaal te paard geserveerd door de mounties, de Canadese bereden politie...’

Wendy trekt haar wenkbrauwen naar beneden tot een V die weergeeft dat ze niet onder de indruk is, en ze maakt een paar aantekeningen op het kladblok op haar bureau. ‘Oké... ik heb een paar vragen over de beveiliging. Vanzelfsprekend zal er aandacht van de pers zijn voor het huwelijk van mijn cliënt...’

Ik hou mijn hand op. ‘Wendy. Ik verzeker je dat we absolute paparazineutraliteit garanderen.’

‘Pardon?’

‘Paparazineutraliteit! Als je de pagina even omslaat...’ Ik pak de kopie uit haar handen en sla de pagina zelf om. ‘Zie je in detail dat we eersteklas beveiligingsdiensten inhuren. Tenslotte zit niemand te wachten op een herhaling van die verschrikkelijke gelekte foto’s van Catherina Zeta-Jones’ huwelijk, toch? Of op die slinkse fotograaf die er bijna mee is weggekomen dat hij het huwelijk van Madonna in Skibo had verpest?’

Wendy zegt even niets. Maar dat is alleen omdat ze verder leest

op pagina twee. Ik weet dat we een ietwat wankele start hebben gemaakt, maar volgens mij begint ze toch een klein beetje onder de indruk te raken van mijn manifest. En wacht maar tot ze de bijlage ziet, met mijn Interessante, Innovatieve Ideeën en het voorstel voor die mp3-spelers...

Ineens schiet haar hoofd weer omhoog.

‘Sorry, hoor, maar wat betekent bruidsmanagement in vredesnaam?’

Ik schraap mijn keel. ‘De traditionele weddingplannermethoden hielden totaal geen rekening met de spanning en stress die de gemiddelde bruid in de eenentwintigste eeuw, beroemd of niet, doorstaat. De tijd dat een weddingplanner alleen maar uitnodigingskaarten bestelde en het strijkkwartet boekte, ligt allang achter ons. Tegenwoordig willen de meeste bruiden veel meer ondersteuning. Ze hebben dat echt nodig.’

Wat ben ik blij dat dat er goed uit is gekomen. Ik heb er gisteravond voor de spiegel dan ook lang op geoefend.

Maar Wendy lijkt totaal niet onder de indruk. Ze staart me aan alsof ik net uit een psychiatrische afdeling ben ontsnapt.

Misschien gaat dit toch niet zo goed als ik dacht.

‘Als je even naar de fantastische, speciale diensten die we aanbieden kijkt, wordt het vanzelf een stuk duidelijker.’ Ik pak Wendy’s kopie weer uit haar handen en sla nog een pagina voor haar om.

‘Hier staat dat jullie therapieën kunnen organiseren.’ Ze kijkt me aan. ‘Je bedoelt massages en wellnessbehandelingen?’

‘Nee, cognitieve gedragstherapie.’

‘Jullie bieden psychiátrische diensten aan?’

‘O, hemel, nee. Alleen cognitieve gedragstherapie. Het is een heel milde vorm van therapie, zoiets als het herprogrammeren van de manier waarop je gedachtepatronen...’

‘Ik weet wat het is!’ bijt ze me toe. ‘Maar waarom zou een weddingplanner zoiets in vredesnaam aanbieden?’

‘O, nou!’ Ik zwaai met mijn hand. ‘Daar zijn talloze redenen voor. Bijvoorbeeld omdat de bruid slapeloze nachten heeft van

alle zorgen of af en toe zelfs last heeft van paniekaanvallen...'

'En een personal trainer?' Wendy tikt met haar korte, dikke vinger op het blad. 'Een weddingplanner hoeft echt geen personal trainer voor haar te regelen. Ik weet zeker dat ze er al een heeft.'

'Ah, in dat geval kunnen we als dé contactpersoon tussen de trainer, Summer en de ontwerper van haar jurk fungeren. We zorgen ervoor dat hij erbij is als ze gaat passen, zodat hij weet wat hij moet doen om ervoor te zorgen dat Summer er in haar jurk op haar allerbest uitziet. Misschien moeten haar triceps strakker worden gemaakt, bijvoorbeeld, voor als ze voor een strapless exemplaar kiest. En als ze voor iets gaat wat schuin geknipt is, concentreren we ons op *squats*, stel ik me zo voor, en veel *lunges*.'

Wendy haalt diep adem. 'Miss Bookbinder. Summer Shelley heeft nagenoeg naakt in *Maxim* gestaan. Haar lingerielijn heeft ze gepromoot in een string en met hier en daar een strategisch geplaatst Swarovski-kristal. Ze heeft echt geen extra oefeningen nodig voor haar trouwdag.'

'O ja, natuurlijk. Maar ik bedoelde eigenlijk alleen maar voor het geval er lastige fotografen met telelenzen rondsluipen, die vanuit niet erg flatterende hoeken foto's proberen te maken.'

Wendy lacht even kort en vreugdeloos. 'Nou, volgens jou zouden de paparazzi zodanig geneutraliseerd worden dat dat risico was uitgesloten.'

O.

Oké, daar heeft ze me.

'Luister, Wendy...' Ik haal diep adem. 'Een aantal dingen die ik voorstel klinken misschien een beetje ongewoon...'

'Dat is nog zacht uitgedrukt.'

'...maar we proberen onze bruiden een echt bijzondere ervaring aan te bieden.' Ik leg een hand op mijn borst, maar haal hem heel snel weer weg als ik voel dat mijn hart als een razende tekeergaat onder mijn ribben. 'We zijn er vierentwintig uur per dag, zeven dagen in de week voor onze bruiden...'

'In dat geval moet je maar snel weer aan het werk gaan.' Wendy

staat op – staand lijkt ze nog kleiner dan ik had verwacht – en steekt stijfjes haar hand uit. ‘Bedankt voor je tijd.’

Ik kom ook overeind. ‘Jij ook bedankt voor je tijd. Eh... ik hoor nog van je?’

Wendy gaat weer zitten en reikt al naar haar telefoon. ‘Een prettige dag verder.’

Geweldig.

Ik heb het verpest.

Dit was mijn grote kans en ik heb hem verpest.

Nou, het heeft geen zin om moeilijk te doen. Het is al gênant genoeg.

Ik loop naar de deur. ‘O, wil je Summer en Tim van harte feliciteren van mij?’

Wendy knikt. ‘Breng je de volgende, Natalie?’ zegt ze in de telefoon terwijl ik de deur opentrek en terugloop naar de receptie.